

یادداشت/ عملکرد صد روزه دولت و کنترل قیمت ها به قلم سید مصطفی هاشمی طبّا

سید مصطفی هاشمی طبّا

بسیار زود است که با گذشت مدت یکصد روز بتوان عملکرد دولت را سنجید، دولتی که بقول خود وارث نابسامانی ۸ ساله است. هر چند این وراثت صحیح است اما بهتر است گفته شود دولت وارث نابسامانی های چهل ساله می باشد. دولت وارث محصول سیاست های اعمال شده داخلی و خارج و تحریم های اعمال شده می باشد. اهم سیاست های اعمال شده در چهل سال گذشته بقرار زیر بوده است.

۱- آزادی عمل دادن به حفر چاه عمیق به تعداد یک میلیون عدد و تخلیه آب های زیرزمینی که موجب نشست ۳۰۰ دشت از ۶۰۰ دشت کشور شده است.

۲- عدم تلاش برای ایجاد الگوی کشاورزی و ورود شیوه های نوین به کشاورزی و بالنتیجه وابستگی هر چه بیشتر موادغذائی به خارج از کشور

۳- عدم مقابله با تخریب کنندگان منابع طبیعی کشور

۴- عدم سیاست گذاری مصرف آب، انرژی که موجب ضایعات فراوان گردیده و عدم سیاست آب چرخانی در کشور و استفاده بهینه از آن

۵- فروش ارز و سکه در بازار آزاد بجای سرمایه گذاری برای تولید و صادرات و اشتغال

۶- سیاست خارجی مبتنی بر مقابله با دشمنان بالقوه و بالفعل که منجر به تحریم ایران توسط شورای امنیت و سپس آمریکا گردید.

البته سیاست های اعمال شده به این شش مورد خلاصه نمی شود. بهرحال محصول این سیاست ها و البته سیاست های پولی و مالی موجب ایجاد مسائلی در حدود زیرا گردیده است.

۱- تخریب زیستگاه کشور و خالی شدن کشور از آب زیرزمینی که موجب نشست زمین در بسیاری از نقاط کشور شده است و بیم آن می رود که علاوه بر تخریب دکل های برق، لوله های گاز، نشست جاده ها و ریل ها، غیرمسکونی شدن خانه ها به آوارگی و مهاجرت خیل کثیری از مردم بیانجامد.

۲- وابستگی شدید به واردات از خارج از کشور بخصوص کالاهای کشاورزی برای تامین تغذیه مردم

۳- بخطر افتادن موضوع کشاورزی در کشور بدلیل کمبود آب و عدم وجود سیستم های پیشرفته.

۴- تورم فوق العاده و فشار بر مردم و کاهش محتوای سفره مردم

۵- عدم توفیق در رفع محرومیت و گسترش مشاغل کاذب مانند کولبری، جمع آوری ضایعات توسط کودکان و نیز رشد بزه کاری

۶- قفل شدن روابط خارجی و روابط بین المللی بانکی

۷- نیاز به واردات گاز در حالی که دومین ذخائر گاز دنیا متعلق به کشورمان است و نیز کمبود برق در کشور و مشکلات واحدهای صنعتی

۸- نابسامانی در تجارت خارجی و مشکلات اداری و ارتباطی برای وارد کنندگان، صادرکنندگان و صنایع. صد البته مشکلات به این هشت مورد خلاصه نمی شود.

دولت سیزدهم با شعار رفع مشکلات معیشت مردم وارد شده است و دستور و قیمت گذاری و کنترل و در یک کلمه گسترش سفره معیشت مردم را به

کادری که چندان اهلیت ندارند سپرده است. این نه قضاوت در خصوص عملکرد دولتی است که رئیس آن هر هفته به منطقه ای سفر می کند و شبانه روز فعال است بلکه نسبت به دیدگاهی است که دولت بر خود تحمیل کرده است و این دیدگاه و شعار و گفتمان دولت، «معیشت مردم» است. اگر که دولت در کوتاه مدت بتواند به معیشت مردم کمک کند- که نخواهد توانست- با سیاست های فعلی و کارگزاران «نادوربین» پس از ۸ سال چه کشوری و چه مردمی به میراث می گذارد؟